

EL TEMPS

EL TEMPS

Parachute descending with army dog. At right, coop opened after landing

No se sap ben bé quin va ser el primer gos paracaigudista. Al costat, un article de Popular Science en què es parla d'experiments dels soviètics amb

Els gossos paracaigudistes, herois de la Segona Guerra Mundial

Mentre es preparaven per al Dia D i la lluita contra l'Alemanya nazi, el 13è Batalló de Paracaigudistes de l'Exèrcit britànic va desenvolupar una nova arma: els gossos paracaigudistes. Un gos de caça que demostrés el seu coratge podia fins i tot guanyar una medalla.

Brian fou un d'aquests valents paracaigudistes militars. Es va entrenar durament per formar part de l'Exèrcit britànic. Com a part de l'entrenament, va aprendre a identificar camps de mines. Després, al camp de batalla, va protegir els seus camarades d'armes –tot i que no tots ells sobreviueren. El Dia D, envoltat d'artilleria antiaèria pesant, es va llançar en paracaigudes sobre el continent europeu; era present quan els aliats van alliberar Normandia. Uns mesos abans que la guerra acabés, es va llançar en paracaigudes devers l'oest d'Alemanya, des d'on va marxar cap al mar Bàltic.

Poc menys de dos anys després de la guerra, *Brian* va rebre un premi en reconeixement a la seva "extraordinària valentia". Però la medalla de bronze no era l'única cosa que distingia aquest particular soldat de la majoria dels seus camarades: *Brian*, el valent paracaigudista, era un gos, un encruament d'alsacià i collie.

Durant la Segona Guerra Mundial, el 13è Batalló de Paracaigudistes (Lancashire) va iniciar un experiment arriscat mentre es preparava per al Dia D: allistar gossos en les seves files. Els *paradogs* (gossos paracaigudistes) van ser entrenats específicament per

a realitzar tasques com ara localitzar mines, vigilar i advertir sobre els enemics. De passada, feien també de mascota per a les tropes bípedes.

Trobar herois entre orfes. Andrew Woolhouse, un historiador aficionat, calcula que el batalló va aconseguir el gos a principis de 1944 perquè el soldat de primera classe, Ken Bailey, "tenia un passat com a veterinari". Woolhouse va investigar el batalló durant cinc anys i va reunir escrits de diversos membres abans i després del Dia D per ajudar-lo a redactar la història del batalló que es

THE NEW PARACHUTE FOR THE DOGS OF WAR

SEEING that troops may be dropped by parachutes from speeding planes, in wars, Soviet experimenters are trying a similar means of landing the dog in army service. A recent invention is a cylindrical coop for the dog, provided with a parachute that opens automatically when it is tossed from a plane. The coop, locked closed during descent, springs open of its own accord when the device strikes the ground. The photographs reproduced here show the dog in action during recent successful jumps by Soviet aviators.

EL TEMPS

gossos paracaigudistes. A la dreta, Jeff, que moriria el 1924 durant unes proves, vestit amb el paracaigudes de membre de la Guàrdia Nacional.

recull al llibre *13 - Lucky For Some: The History of the 13th (Lancashire) Parachute Battalion*, publicat aquest passat 2013.

A Bailey, llavors li havia estat assignada la direcció de l'escola War Dog Training School per a l'entrenament de gossos de combat a Hertfordshire, al sud-est d'Anglaterra. El 1941, el Ministeri de Defensa britànic va retransmetre per ràdio un seguit de crides amb què tractava de convèncer els amos de gossos perquè prestessin les seves mascotes a la causa. I així va arribar a les aules canines la primera fornada d'animals; tot i que el gran nombre de persones que provaren de desfer-se dels seus gossos durant la guerra aviat va convertir l'escola en una mena de refugi.

Entre aquests animals hi havia *Brian*, un gos de 2 anys. Al gener de 1944, Bailey va escriure al seu quadern: "Un dels gossos seleccionats a l'escola d'entrenament de Hertfordshire fou *Bing* un encreuament d'alsacià i collie de dos anys. *Bing* era el nom que la propietària civil, Betty Fetch, havia donat a *Brian*, el més petit de la seva ventrada i que havia estat lliurat a causa del racionament durant la guerra".

Durant els salts de prova, els gossos feien servir paracaigudes dissenyats per al transport de bicicletes

A part de *Brian* (o *Bing*) Bailey va entrenar dos gossos més: *Monty* i *Ranee*, tots dos alsacians (també coneguts com pastors alemanys). Aquests tres formarien part dels *paradogs* britànics durant la guerra, amb *Ranee* com l'única femella paracaigudista a la contesa.

L'entrenament amb llaminadures. L'entrenament va començar acostumant els gossos als sorolls forts. A la base de Larkhill Garrison, els gossos havien de seure durant hores en avions de transport amb les hèlixs girant. També se'ls va ensenyar a identificar l'olor dels explosius i la pólvora, a més de familiaritzar-los amb els possibles escenaris de batalla, com ara què fer si el seu nou amo fos capturat, com localitzar soldats enemics o com comportar-se durant tirotejos.

L'entrenament en terra ferma va durar aproximadament dos mesos; llavors els gossos van començar la part

que distingia el seu entrenament del dels altres gossos rastrejadors: les maniobres de paracaigudisme.

Els primers salts dels gossos resultaren avantatjosos, ja que durant els salts de prova pogueren utilitzar els paracaigudes que en principi havien estat dissenyats per al transport de bicicletes. Per tal de fer més fàcil que els gossos saltessin de l'aeronau, no se'ls donava res de beure o de menjar abans de les maniobres. El 2 d'abril de 1944, Bailey va descriure al seu quadern de notes el primer salt amb la femella d'alsacià *Ranee*. Assenyala que portava un tros de carn d'1 quilogram i que el gos es va assegurar als seus talons mirant ansiosament mentre que els homes al capdavant de la fila saltaven de l'avió.

Després va arribar el moment de saltar, que Bailey descriu així:

"Un cop s'obrí el meu paracaigudes, em vaig girar per mirar la línia de vol, la gossa estava a uns 30 metres de dis-

Rèplica del gos paracaigudista *Bing* al Parachute Regiment and Airborne Forces Museum de Duxford (Anglaterra), prop de Cambridge.

tància. El paracaigudes s'havia obert i oscil·lava lleugerament. [*Ranee*] semblava una mica desconcertada, però no mostrava cap signe de temor. La vaig cridar i immediatament es va girar cap a mi i va bellugar la cua vigorosament. Va fer peu 24 metres abans que jo. Estava completament relaxada, sense fer cap intent d'anticipar o resistir l'aterratge; va rodolar una volta, es va posar dreta i es va quedar mirant al seu voltant. Vaig aterrar a 12 metres d'ella i immediatament la vaig soltar i li vaig donar a menjar”.

Saltar, aterrar, menjar: amb cada salt d'entrenament, els gossos gaudien més i més del seu treball. De fet, de vegades accedien a saltar sense cap tipus de persuasió.

Problemes amb el pla. Finalment va arribar el dia per al qual els gossos s'havien estat entrenant: el Dia D, 6 de juny de 1944. Els tres avions amb els membres del 13è Batalló es van enlairar a les 23.30 hores la nit anterior i es van dirigir a França; a la 1.10, amb només 30 segons de retard, els avions van arribar a Normandia; cada avió transportava 20 homes i un gos.

Tot semblava anar conforme amb el pla fins que es va obrir la comporta. Xiulits, bronzits i espetecs envoltaven els avions, i salves de foc antiaeri ressonaven mentre tenyien de groc els núvols grisos.

El Dia D cadascun dels tres avions del 13è Batalló transportava 20 homes i un gos

Bailey i *Bing* volaven junts al mateix avió i foren els últims de la fila a saltar. Però després que el valent Bailey saltés de l'avió, el seu alumne de quatre potes va recular i es va amagar a la part posterior de l'aeronau.

Segons els registres del batalló, el capità de salts a bord, que era el responsable de coordinar el salt, es va veure obligat a desconnectar el seu equip de ràdio, agafar el gos i llançar-lo fora de l'avió.

Encara més, segons els informes, el salt de *Bing* no va anar tan bé com havia anat en els entrenaments: poc abans que les quatre potes toquessin terra sobre l'Europa ocupada, *Bing* es va trobar penjat de les branques de l'arbre on el seu paracaigudes s'havia enredat. Va haver d'esperar dues hores fins que els seus companys el van trobar amb dos talls profunds a la cara, molt probablement causats per foc de morters alemanys.

Honors per al gos convertit en heroi. Tanmateix, com un soldat del

13th Battalion va assenyalar més tard, d'ençà d'aquell petit incident durant el salt *Bing* i els altres gossos foren tremendament útils, especialment per localitzar mines i trampes explosives. “Hi ensumaven exaltats durant uns segons i, després, seien mirant cap enrere a qui els controlava amb una peculiar barreja de petulància i expectació”, va escriure, explicant que els gossos després serien recompensats amb una llaunadura. “Els gossos també ajudaven les patrulles ensumant les posicions dels enemics i el personal militar i, per tant, salvant les vides de molts dels aliats”, afegí.

No obstant això, a més de ser salvadors, els gossos també van ser víctimes. *Monty* va ser greument ferit el Dia D, mentre *Ranee* va ser separada del seu batalló poc després d'aterrar a Normandia i mai no la van tornar a veure. Més tard van ser substituïts per dos pastors alemanys que havien canviat de bàndol i que aviat es feren amics de *Bing*.

Bing va sobreviure a la guerra i va rebre la Medalla Dicken, l'honor més alt del Regne Unit per als animals que han mostrat “una valentia notable o devoció al deure mentre servien en qualsevol branca de les Forces Armades o de les Unitats de Defensa Civil”. Les medalles són concedides per People's Dispensary for Sick Animals, una organització benèfica veterinària britànica, i s'han concedit a gossos, coloms, cavalls i a un gat (per haver-se desfet de les rates en un vaixell malgrat estar lesionat).

Aquest, però, no seria l'últim reconeixement al seu servei que *Bing* rebria: quan va morir el 1955, l'ex-gos paracaigudista va ser enterrat en un cementiri d'honor per als animals al nord-est de Londres. Avui dia, també es pot trobar una rèplica fidel d'aquest heroi de quatre potes al museu Parachute Regiment and Airborne Forces Museum de Duxford, prop de Cambridge. Hi és exhibit, naturalment, vestit amb el seu paracaigudes i al costat de la seva medalla d'honor, que porta les paraules “For Gallantry (“Al valor”) i We also serve (“Nosaltres també servim”).

Lazar Backovic

© Der Spiegel

Traducció d'Alba Collado